

LBRIS

We know
books

SAMANTHA DOWNING

IUBITA mea
SOTIE

Traducere și adaptare
de Mariana Bargan

//bestseller

Chișinău • București

My lovely wife.
Samantha Downing

Editor: Ion Bargan
Redactor: Mariana Bargan
Traducător: Mariana Bargan
Design copertă: Andreea Francesca Cichi
Tehnoredactare: Andreea Francesca Cichi

Descriere CIP a Camerei Naționale a Cărții

Iubita mea soție / Samantha Downing –
Chișinău : Bestseller ; București : S. n., 2022 –
352 p.

Tit. orig.: My lovely wife.
ISBN 978-9975-3458-4-2.

821.111-31

D 71

Pentru comenzi:
www.bestseller.ro
www.bestseller.md

Tipărit la NETPRINT

CAPITOLUL 1

Mă privește. Ochii ei albaștri, sticloși, se uită în jos la băutura și înapoi în sus. La rândul meu, mă uit la pahar. O pot simți urmărindu-mi mișcările și mă întreb dacă par a fi interesat în aceeași măsură precum este ea. Îi arunc o privire și zâmbesc pentru a-i arăta că sunt. Îmi zâmbeste înapoi. I s-a șters aproape tot rujul de pe buze, o pată roșiatică decorându-i acum marginea paharului. Mă apropiu, trag scaunul și mă așez lângă ea.

Își aranjează părul. Este remarcabil, atât culoarea, cât și lungimea lui. Buzele i se întredeschid când schițează un salut, iar ochii încep să-i strălucească mai tare. Sunt de-a dreptul pătrunzători.

Fizic, mă percep la fel cum o fac majoritatea femeilor din acest bar. Am 37 de ani, sunt într-o formă excelentă, cu un păr bogat, două gropițe pronunțate în obraji și un costum care mi se potrivește perfect. Din acest motiv mă privea aruncându-mi zâmbete seducătoare și tot din acest motiv este fericită că m-am oferit să îi țin companie. Sunt genul de bărbat pe care și-l dorește.

Îmi așez telefonul pe masă și îl îndrept spre ea. Ecranul îi arată un mesaj.

Bună. Numele meu este Tobias. 22:10

Îl citește și ridică o sprânceană, privirea alunecându-i de la telefon la mine. Îi scriu un alt mesaj.

Fruntea i se încrețește, își acoperă gura cu o mână, roșind. Toată lumea se rușinează la fel.

Dă din cap jenată. Îi pare rău, îi pare atât de rău. Nu știa.

Desigur că nu știai. De unde ai fi putut ști? 22:12 ✓

Ea zâmbește. Dar nu cu toată gura.

Nu mai corespund impresiei pe care și-o făcuse despre mine, nu mai sunt omul pe care și l-a imaginat. Pare confuză, neștiind ce să facă.

Ridică telefonul și îmi răspunde, tastându-mi înapoi.

Eu sunt Petra. 22:14

E o plăcere să te întâlnesc, Petra. Ești din Rusia? 22:15 ✓

Părinții mei erau de acolo. 22:15

Dau din cap și îi zâmbesc. Face același lucru. Îmi pot da seama că se frământă.

Mai degrabă, ar prefera să plece. Își dorește să găsească un bărbat care să-i poată auzi râsul, care să-i vorbească direct, fără mesaje scrise pe telefon.

În același timp, conștiința îi dictează contrariul, o îndeamnă să nu facă discriminări. Petra nu vrea să se transforme în femeia care refuză din superficialitate un bărbat pe motiv că este surd, nu vrea să mă respingă, așa cum au făcut-o multe alte femei.

Sau așa presupune.

Duce o luptă interioară de anvergura unei piese în trei acte, care se derulează chiar sub ochii mei și căreia îi cunosc sfârșitul. Cel puțin deocamdată.

Hotărăște să rămână.

Prima ei întrebare este despre auzul meu sau, mai bine zis, despre lipsa acestuia.

Da, sunt surd din naștere. Nu, n-am auzit niciodată nimic, niciun răs, nicio voce, nici măcar lătratul unui câțel sau sunetul unui zbor de avion.

22:17 ✓

Fața Petrei devine tristă. Nu realizează că mila pe care mi-o arată o pune într-o poziție de superioritate. Dar nu i-o spun, pentru că observ cum se străduiește. Pentru că a ales să rămână.

Mă întrebă dacă pot citi pe buze, iar eu dau aprobator din cap. Începe să vorbească.

— Când aveam 12 ani, mi-am rupt piciorul în două locuri, din cauza unui accident de bicicletă, zice ea, gura mișcându-i-se în cel mai exagerat și grotesc mod. Oricum, întreg piciorul mi-a fost pus în ghips până la coapsă.

Se oprește și își trasează o linie imaginară de-a lungul coapsei, în cazul în care am dificultăți de a o înțelege. Nu am, dar îi admir silința. Și coapsa.

Apoi continuă.

— N-am putut merge deloc timp de șase săptămâni. La școală, a trebuit să folosesc un scaun cu rotile, deoarece ghipsul era prea greu pentru a mă deplasa cu ajutorul cârjelor.

Zâmbesc, imaginându-mi o Petra minionă cu un ghips imens. Și închipuindu-mi parțial încotro se îndreaptă această tristă poveste.

— Nu pretind că știu cum este să trăiești într-un scaun cu rotile sau să ai o dizabilitate permanentă, dar am simțit mereu că... ei bine, am avut parte de o experiență similară, știi?

Aprob din cap.

Ea zâmbește ușurată, preocupându-se că povestirea ei m-ar fi putut ofensa.

Îi scriu:

Ești foarte sensibilă. 22:22 ✓

Ridică stânjenită din umeri, radiind la citirea complimentul.

Ne luăm câte un alt rând de băuturi.

Îi relatez o istorie care nu are nimic de-a face cu condiția mea. Îi povestesc despre animalul meu de companie din perioada copilăriei, o broască numită Sherman. Era, de fapt, un broscoi care se așeza pe cea mai mare piatră din mlaștină și devora toate insectele. Nu am încercat niciodată să-l prind pe Sherman. Mergeam doar să-l urmăresc, iar uneori mă urmărea și el pe mine. Ne plăcea să stăm împreună, așa că am început să-l numesc animalul meu de companie.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Petra.

Ridic din umeri.

Într-o bună zi piatra era goală. Nu l-am mai văzut niciodată. 22:23 ✓

Petra zice că acest lucru este trist. Îi spun că nu. Trist ar fi fost să-l fi găsit mort și văzându-mă obligat să-l îngrop. Am fost scutit de o asemenea povară. În schimb, mi-am imaginat că a părăsit mlaștina pentru una mai mare și cu mai multe insecte.

Observ că-i place acest deznodământ, iar ea mi-o confirmă.

Nu-i povestesc totul despre Sherman. De exemplu, faptul că avea o limba lungă cu care se repezea după vreo muscă atât de repede, încât cu greu o puteam vedea, dar întotdeauna am vrut să

i-o prind. Obişnuiam să stau lângă mlaștină, întrebându-mă dacă ar fi fost o faptă atât de oribilă. Cât de groaznic ar fi fost să încerc să apuc limba unei broaște? I-ar fi provocat durere? Și dacă ar fi murit, s-ar fi considerat asta o crimă? Nu am încercat niciodată să-i prind limba și, probabil, oricum n-aș fi reușit să o fac, dar m-am gândit la asta. Și m-a făcut să simt că nu îi sunt un prieten prea bun.

Petra îmi povestește despre motanul ei, Lionel, numit după motanul pe care-l avusese în copilărie și pe care îl chema tot Lionel. Îi spun că este amuzant, deși nu sunt sigur că e adevărat. Îmi arată câteva fotografii, Lionel fiind o pisică tuxedo cu fața colorată în alb și negru. Este prea voinic pentru a fi considerat drăgălaș.

Schimbă subiectul și continuă să-mi vorbească despre munca ei, de data aceasta. Se ocupă cu promovarea produselor și a companiilor, și spune că este cea mai ușoară activitate și totodată cea mai greu de făcut. Este complicat la început, pentru că e atât de dificil să-i faci pe oameni să își amintească lucruri, dar, pe măsură ce consumatorii ajung să recunoască un brand, devine ușor.

— La un moment dat, nici nu contează ce scoatem în vânzare. Marca devine mai importantă decât produsul în sine.

Arată spre telefonul meu și mă întrebă dacă l-am cumpărat datorită brandului sau pentru că îmi place.

Ambele? 22:24 ✓

— Vezi, zice ea zâmbind. Nici măcar nu ești sigur.

Cred că nu. 22:25 ✓

— Cu ce te ocupi?

Sunt contabil. 22:25 ✓

Dă din cap aprobator. E cea mai plictisitoare profesie din lume, dar este sigură, stabilă și ceva ce un bărbat surd poate face cu ușurință. Numerele nu vorbesc.

Barmanul se apropie de noi. Este îmbrăcat la patru ace, un student. Petra face comanda pentru amândoi și asta din cauza dizabilității mele. Femeile mereu consideră că trebuie să-mi poarte de grijă. Le place să facă lucruri pentru mine, deoarece au impresia că sunt vulnerabil.

Petra ne asigură încă două băuturi pentru restul serii și un bol nou cu gustări, zâmbind ca și cum ar fi mândră de ea însăși. Mă face să râd. În sinea mea, dar tot un râs este.

Se apleacă spre mine și își pune mâna pe brațul meu, lăsând-o acolo. A uitat că nu sunt bărbatul ei ideal, iar evoluția noastră devine previzibilă. Nu va trece mult până când vom merge la ea acasă. Hotărârea este mai ușor de luat decât ar trebui, cu toate că nu o găsesc atractivă în mod deosebit. Alegerea în sine mă atrage. Îmi oferă puterea de a accepta sau de a respinge, iar acest lucru este mult mai incitant decât este ea.

Petra locuiește în centrul orașului, aproape de restaurant, în mijlocul tuturor marilor panouri publicitare. Casa ei nu este atât de îngrijită precum mă așteptasem, dezordinea domnește pretutindeni, hârtii, vase și haine peste tot. Această privesc mă face să cred că este genul de persoană care își pierde mereu cheile.

— Lionel e pe aici, pe undeva. Probabil că se ascunde.

Nu țin neapărat să văd pisica aia grasă.

Petra se învârte prin cameră, își aruncă geanta într-un loc și își scoate pantofii în altul. Apare cu două pahare de vin roșu și mă conduce în dormitor. Se întoarce cu fața spre mine, zâmbind. Petra a devenit mai atractivă, chiar și părul ei plictisitor pare să strălucească. Da, este efectul alcoolului, dar mai e ceva, fericirea ei. Am sentimentul că a trecut mult timp de când n-a mai fost așa de fericită și nu sunt sigur de ce. Petra este destul de atractivă.

Se apropie de mine și mă presează cu trupul ei cald, îi simt respirația îmbibată de vin. Îmi ia paharul din mână și-l pune jos.

Îl termin de băut abia mai târziu, când suntem cufundați în întuneric și singura rază de lumină vine de la telefonul meu. Ne scriem încontinuu, făcând haz de noi înșine și de faptul că nici măcar nu ne cunoaștem.

o întreb:

Culoarea preferată? 23:50 ✓

Verde lămâie. Înghețata preferată?

23:51

Gumă de mestecat. 23:51 ✓

Gumă de mestecat? Chestia aia albastră?

23:51

Da. 23:51 ✓

Cine ar fi zis!

23:52

Tu ce aromă preferi? 23:52 ✓

Vanilie franceză. Topping de pizza?

23:53

Șuncă. 23:53 ✓

Gata, am terminat.

23:54

Chiar așa? 23:54 ✓

Nu, nu vorbim despre pizza. 23:54 ✓

În cele din urmă, adoarme. Mă gândesc să plec, apoi să rămân, alternez între idei până când, într-un final, așțesc și eu.

Atunci când deschid ochii este încă întuneric. Cobor încet din pat, fără a o trezi pe Petra. Doarme cu fața în jos, cu un picior îndoit sub ea și cu părul răvășit în jurul capului. Nu mă pot decide dacă o plac cu adevărat sau nu, așa că renunț la gândul acesta cu totul.

Îi zăresc cerceii pe noptieră. Sunt făcuți din sticlă colorată, un caleidoscop din nuanțe de albastru ce se aseamănă cu culoarea ochilor ei. După ce mă îmbrac, îmi strecor cerceii în buzunar. Îi iau pentru a-mi reaminti să nu mai fac acest lucru niciodată.

Mă îndrept spre ușa din față fără să privesc înapoi.

— Chiar ești surd? îmi strigă ea din urmă.

O aud, căci nu sunt surd.

Dar îmi continui drumul spre ieșire.

Prefăcându-mă că nu o aud, mă duc direct spre ușă și o închid în spatele meu. Apoi nu mă opresc din mers până ies din clădire, ajung pe stradă și o iau după colț. De-abia atunci mă întreb cum de și-a dat seama. Este posibil să-mi fi scăpat ceva.

CAPITOLUL 2

Numele meu nu este Tobias. Îl folosesc numai atunci când vreau ca cineva să-și amintească de mine. În acest caz, barmanul. M-am prezentat scriindu-mi numele pe telefon imediat ce am intrat în restaurant. Apoi am comandat ceva de băut. Cu siguranță, își va aminti de mine. Își va aminti de Tobias, bărbatul surd ce a părăsit localul acompaniat de o femeie pe care tocmai o întâlnise. Numele a fost inventat în mare parte pentru el și nu pentru Petra. Ea își va aduce aminte de mine oricum. Cu câți bărbați surzi ar fi putut să se culce?

Iar dacă nu aș fi făcut o greșală, aș fi rămas o stranie notă de subsol în istoria vieții ei amoroase. Însă de acum înainte, mă va păstra în memoria ei ca „Bărbatul Surd Prefăcut” sau „Posibilul Bărbat Surd Prefăcut”.

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult mă întreb dacă am avut o singură scăpare sau câteva. Poate m-am blocat atunci când ea m-a întrebat dacă sunt cu adevărat surd. Este posibil, deoarece asta fac oamenii atunci când aud ceva neașteptat. Iar dacă am făcut-o, probabil că a observat. Probabil știe că am mințit.

În tren, pe drumul înapoi spre casă, totul este incomod. Scaunul este prea mic, prea rigid, simt cum mă doare spatele. Oamenii sunt prea gălăgioși, prea urât mirositori, prea enervanți. De-a dreptul exasperanți. Dar nu o pot învinui pe Petra pentru toate acestea. Sunt irascibil de ceva vreme. Doar că, în dimineața asta, mai mult ca niciodată.

LIBRIS
Acasă, totul este cufundat într-o liniște deplină. Soția mea, Millicent, e încă în pat și doarme. Sunt căsătorit cu ea de aproximativ 15 ani și nu mi se adresează cu Tobias. Avem doi copii, Rory, care are 14 ani, și Jenna, cu un an mai mică.

Dormitorul nostru este întunecos, pot doar să-i deslușesc conturul siluetei lui Millicent sub așternuturi. Îmi scot pantofii și pășesc pe vârfuri spre baie.

— Deci?

Millicent este perfect trează.

Mă răsucesc spre pat și îi văd umbra, în timp ce se sprijină într-un cot.

Și iată-ne din nou în aceeași situație. *Alegerea*. În cazul lui Millicent este o raritate.

— Nu, îi răspund.

— Nu?

— Nu este potrivită.

Aerul dintre noi parcă îngheață. Tensiunea începe să se risipească abia atunci când Millicent oftează și își lasă capul înapoi pe pernă.

***

Ea se trezește înaintea mea. Până să ajung eu în bucătărie, Millicent are deja organizat micul dejun, gustările pentru școală, întreaga zi și toată viața noastră.

Știu că ar trebui să-i spun despre Petra. Nu partea cu sexul, nu i-aș spune una ca asta soției mele. Dar ar trebui să-i spun că am făcut o greșală și că Petra este de fapt potrivită pentru noi. Ar trebui să o fac, deoarece Petra reprezintă un risc prea mare.

Însă nu scot niciun cuvânt.

Millicent se uită la mine, dezamăgirea ei lovindu-mă ca o forță fizică. Ochii ei sunt de culoarea smaraldului, cu multe nuanțe de verde și par a fi un camuflaj.

Nu se compară cu a-i Petrei. Millicent și Petra nu au aproape nimic în comun, cu excepția faptului că amândouă s-au culcat cu mine. Sau, mai degrabă, cu una dintre versiunile mele.

Copiii se îmbrăncesc în jos pe scări, țipă unul la celălalt, ciondă-nindu-se despre *ce* și *cum* a spus *nu știu cine* despre *nu știu ce*, ieri la școală. Sunt îmbrăcați și gata pentru ore, așa cum sunt și eu pregătit pentru muncă în echipamentul meu alb imaculat de tenis. Nu sunt și nu am fost vreodată contabil.

În timp ce copiii mei sunt la școală și soția mea vinde case, eu stau afară pe teren, în soare, învățând oamenii cum să joace tenis. Cei mai mulți dintre clienții mei sunt persoane de vârstă mijlocie, care și-au ieșit din formă, cu prea mult timp și bani la dispoziție. Ocazional, sunt angajat de părinți care își consideră copilul un fenomen, un campion, un viitor model în societate. Până acum s-au înșelat cu toții.

Dar înainte să pot pleca de acasă pentru a face toate acestea, Millicent ne obligă pe toți să petrecem împreună cel puțin cinci minute. Activitate pe care o numește mic dejun.

Jenna își dă ochii peste cap, bate constant din picioare, nerăbdătoare să-și ia telefonul înapoi. Telefoanele nu sunt permise la masă. Rory este mai calm decât sora lui. El profită din plin de cele cinci minute, mâncând cât mai mult posibil, apoi își umple buzunarele cu tot ce nu-i încapă în gură.

Millicent stă în fața mea, cu o ceașcă de cafea lipită de buze, este îmbrăcată pentru serviciu cu fustă, cămașă, tocure, iar părul roșcat îi este prins la spate. Soarele dimineții îi dă nuanțe de arămiu. Avem aceeași vârstă, dar ea arată mai bine, întotdeauna a fost așa. Ea este femeia pe care nu ar fi trebuit să fiu în stare să o cuceresc.

Fiica mea mă bate insistent cu degetele peste braț și continuă așa până când îi atrag atenție. Jenna nu îi seamănă mamei ei. Ochii, părul și forma feței le-a moștenit de la mine, iar acest lucru uneori mă întristează. Alteori, nu.